

(ficció)

ECLIPSI TOTAL / II

per Michael Rogers

En el número de novembre (nº 11) de 1981 vam publicar a (ciència) el relat de Michael Rogers "Eclipsi total", el qual ens consta que ha interessat i divertit més d'un lector que ens n'ha reclamat la segona i última part. Heus-la aquí.

El noi esprimatxat de Nova Jersey potser ja en forma part: no ha aconseguit localitzar els seus 500 peus de pel·lícula, i quan es pregunta què farà, simplement mira fixament la fi porpra del seu telescopi i mou el cap idiotitzat. S'ha anat convenent progressivament que tot és un complot organitzat per robar-li, just abans de l'eclipsi, i ara alterna estats d'obnubilació total amb altres de mania paranoica. El jove psiquiatre s'ha passat les darreres hores parlant amb ell, tractant de tranquil·litzar-lo, amb un èxit ben relatiu. L'escriptor de Califòrnia ofereix al noi uns quants rodets de pel·lícula Plus-X de fàbrica; ell els accepta, però amb suspicàcia. En menys de mitja hora hom li ha deixat suficient pel·lícula per a obrir una botiga.

Més amunt, en una cantonada de l'esplanada, apartat del jardí de telescopis central, un afeccionat de Nevada ha creat una meravella mecànica: d'una capsa que fa menys de 50 centímetres de costat —equipatge màxim permès en el vol al Sàhara—, n'ha fet sortir una mena de grua girafa de ciència-ficció, de l'altura d'un home, amb un sistema erector dirigit per motor i amb capacitat d'oscil·lar ràpidament en un radi d'almenys dos metres. Una fotocèl·lula muntada en l'extrem observarà un estrany fenomen precedent a l'eclipsi anomenat "bandes d'ombres", bandes de llum i ombres que s'alternen veloçment i recorren misteriosament la superfície terrestre una mica abans de l'arribada efectiva de l'ombra lunar. Misteriosament, perquè mentre tothom pot percebre que *són allí*, les bandes es mouen tan ràpidament que ningú no pot saber en quina direcció van. I mentrestant, a una distància prudent, els soldats mauritans observen amb estranyesa i un cert temor l'immens insecte metàl·lic. L'home de Nevada treballa febrosament enmig de la calor desèrtica procurant d'ajustar el seu aparell perfectament: si tot va bé, serà el primer home de la Terra que *sàpiga* realment d'on vénen o cap on van les bandes d'ombra.

Una jove astròloga rossa de Califòrnia té un programa molt més simple a realitzar: ja ha trobat el tipus ideal de pedrot saharià que es ficarà a la butxaca en el primer instant de totalitat i que mai no tornarà a rebre la llum del sol. És negarà tossudament, però, a explicar-nos exactament el *perquè* d'aquest acte.

El cel continua cobert de núvols amenaçants. El jove psiquiatre, amb la seguretat que romandrà ennuvolat, ha pujat dalt d'un terrat per tal de fotografiar la gent a l'esplanada. "Seran una bona emprenyament" diu. "Vaig haver de veure la histèria al Canadà, la vaig patir a Waycross, Geòrgia, i la tornaré a veure al mig d'aquest maleït desert."

"Espera un moment" li diu l'escriptor. "Aquest és el teu tercer eclipsi total. També en deus ser addicte, doncs?"

El psiquiatre alça els ulls. "Oi tant que sí!" diu. "Fins al moll de l'os." Escodrina amb cara de pena a través del pentaprisma de la seva càmera: "Tot esclatarà d'un moment a l'altre" diu, mirant sense esperances la multitud bullent que espera a l'esplanada. "Vull dir que algunes d'aquestes persones són realment *perilloses*."

L'any 2136 a.C., a la Xina, dos astrònoms de la cort anomenats Ho i Hsi foren decapitats per no haver sabut predir un eclipsi total a temps, de manera que el poble se'n adonà quan ja el tenia al damunt i no es va poder organitzar, per manca de temps, el tradicional rebombori requerit per a espantar el drago celeste que periòdicament intenta empassar-se el sol. Els

temps canvien, tanmateix, i gràcies al Programa Nord-americà d'Ajut Militar no va existir la mateixa dificultat l'any passat a Cambotja. Quan el drago feu la seva aparició per empassar-se el sol, les tropes de Lon Nol simplement varen aixecar els seus fusells automàtics nord-americans, apuntaren cap amunt i obligaren a trets el rèptil golafre a desaparèixer del cel. Hom diu que tan sols hi hagué unes mínimes baixes en la lluita, degudes a les bales que el drago escopia cap avall.

Des de la tarda anterior a l'eclipsi, aquesta franja de 85 milles del desert maurità ha agafat vida amb una ebullició d'activitat i energia que —si exceptuem els violents fenòmens meteorològics— no s'hi tornarà a produir fins que no tingui lloc el pròxim eclipsi total en aquestes latituds, l'any 3173. Vint quilòmetres més al nord de la nostra, una altra expedició nord-americana ha estat escombrada per una sobtada i brutal tempesta de sorra mentre començaven a plantar les tendes; aviat han hagut d'embarcar quatre aviat han hagut d'embarcar quatre membres que deliraven, de retorn a la costa. A l'autopista principal mauritana —una línia d'asfalt, molts cops reduïda a simple pista per la sorra invasora—, l'expedició russa ha perdut un camió de càrrega, amb una ballesta frontal trencada i absolutament irreparable, i un delicat ràdiotelescopi de 15 peus els fins engranatges del qual restaran sota la sorra. Les coses van millor, això no obstant, al campament d'aficionats d'Akjoujt. L'atmosfera, a mitjan tarda, sembla una obra de teatre existencialista de final dels quaranta en què una bigarrada colla de personatges descansen, extenuats de calor, enmig d'un vast i al·legòric desert. Però al Sàhara, és clar, no hi ha res d'al·legòric; des del migdia fins a les quatre de la tarda el campament està habitat per una sèrie de *zombies* nord-americans recuits sota la calor despietada que passen l'un al costat de l'altre sense dir ase ni bèstia, buidant ampolles d'aigua i cercant una ombra arrecerada on —cosa que no passa a les tendes, descobertes pels cantons— poder-se refugiar de les ràfegues de sorra incessants. Una mica de conjuntivitis aquí; un símptoma d'insolació allà; uns quants casos de disenteria amèbica; i una petita sala amb aire condicionat on els membres de l'expedició més vells i dèbils passen el migdia, estirats sobre matalassos d'espuma, amuntegats com si fossin víctimes d'alguna gegantina catàstrofe natural.

L'addició als eclipsis afecta sense distinció d'edat, sexe o condició. L'únic denominador comú possible que connecti els membres de l'expedició entre ells és que pràcticament tots han presenciat almenys un eclipsi total. La majoria n'han vist dos o tres, i una parella gran afirma orgullosament que n'ha vist sis o set respectivament. És lògic, doncs, que durant les inacabables sestres saharianes la conversa —quan apareix— tendeixi a tenir inevitablement alguna cosa a veure amb els eclipsis de sol...

L'11 de juliol del 1991 és la data a senyalar. L'eclipsi total més llarg del segle es farà present amb la millor visibilitat des de la platja de Mazatlan, a Mèxic, i les illes Hawaii. Faci les seves reserves de bitllet amb antelació.

30 de juny del 1973 — 09.00.00 hores

Uns quants centenars de milers de quilòmetres al damunt de l'espla-

nada rogenca d'Akjoujt, la lluna s'està apropant al punt d'intersecció momentània amb el pla eclíptic; aviat, en un extrem de la Terra, a les jungles de la Guaiana i el Brasil, el sol començarà a eclipsar-se, i espantarà un grapat d'indis, i aleshores la petita ombra de la lluna començarà a recórrer un llarg arc a 2.000 quilòmetres l'hora en una cursa que creuarà l'Atlàntic fins a Mauritània. La tensió regnant a l'esplanada s'ha cristal·litzat en una fina línia d'ansietat fràgil. Manquen vint-i-set minuts i quaranta-cinc segons per al primer contacte —el moment en què la vora de la lluna inicia la seva aparició en el disc solar— i la densa i groguenca capa de núvols s'està movent com ho fa la majoria de les coses a l'Àfrica Occidental: imperceptiblement.

Però els preparatius continuen. Tres quilòmetres a l'est, les mines de coure —un dels pocs signes d'industrialització a Mauritània— tallen la sortida de fum per les seves xemeneies sense filtres en atenció a l'esdeveniment. Un vell camió d'aigua pertanyent a les mines recorre les carreteres properes, recuïtes pel sol, regant les pistes polsegoses en cas que hi hagi trànsit d'última hora. En una cantonada de l'esplanada, un relloge de quars, amb una precisió d'una milionèsima de segon, comença a emetre un moderat, espaiat biip cada segon. Les pàl·lides víctimes de la disenteria són dutes fora de la infermeria i acomodades en matalassos al costat dels seus aparells òptics. Mr. Viscaerollo i la seva acompanyant apareixen i cerquen un espai lliure al centre del pati; ell ha comprat un magnífic i resplendent telescopi per a aquesta ocasió, i al costat d'un litre de tequila José Cuervo Especial i uns quants porrets perfectament fets es disposa a iniciar el seu propi enfrontament amb l'eclipsi.

Al costat de Viscaerollo hi ha un equip d'una universitat japonesa, totalment voltats per una mar de quincalleria nipona, elaborada minuciosament, fisonats amb enregistradors de cassette miniatura i entrellaçats amb cables conductors de les seves unitats motores. Cap d'ells no parla anglès, però quan sorgeix Viscaerollo, un dels japonesos mira cap al cel encara ennuvolat i llavors li dirigeix un pàl·lid somriure de camaraderia. Viscaerollo somriu al seu torn i li ofereix un glop del tequila especial. L'astrònom japonès somriu educadament, nega amb el cap i es gira cap als seus col·legues. Es veu clarament que discuteixen les condicions del cel; uns instants després, l'astrònom es gira cap a Viscaerollo. Fa que sí, potser que provi un glop de tequila.

Es veuran eclipsis totals des dels Estats Units els anys 2245, 2247, 2251, 2252, 2254, 2255, 2261 i 2263. Dues dècades que no s'han de perdre sota cap pretext.

Unes setmanes abans de l'eclipsi, Mauritània ha emès una sèrie de segells de correus espectaculars commemorant l'esdeveniment còsmic. Un d'ells reproduïx el petit coet aeròbic que planeja disparar cap a la capa externa de l'atmosfera un equip internacional d'investigadors. A Akjoujt s'estén ràpidament el rumor que el coet dels segells és una arma atòmica i aviat —entre intents de vendre carteres de pell de serp i collars de fusta— els nens del poble comencen a fer preguntes, manifestament serioses, sobre la *bomba-H*.

Decidits a reparar la preocupació que han sembrat els científics, l'expedició d'afeccionats es disposa a distribuir petites plaques de mirall reflector aluminitzat Mylar entre els nois d'Akjoujt —un material estrany altament flexible, ideal per a observar sense cap mena de perill les fases parcials de l'eclipsi solar. El Mylar causa sensació; ben aviat cap nord-americà no pot entrar al poble sense ser instantàniament perseguit per noiets que li demanen aquest material. Queda clar que molts xicots estan emmagatzemant grans estocs de Mylar. "Si salvem tan sols un d'aquests nois d'una cremada de retina" diu una estudianta de l'Oest Mitjà un dia durant el dinar, "haurà valgut la pena haver gastat tant". "Escolta" li contesta algú, "d'aquí a dos dies ens vendran carteres i adorns fets amb Mylar". Més tard, els pares d'Akjoujt, sense escoltar raons, tancaran els seus fills a casa durant l'eclipsi; el Mylar, conservat acuradament per a propòsits desconeguts, no tornarà a apareixer mai més.

El repartiment de Mylar, tanmateix, no cau sempre en usos fetitxistes. Vint quilòmetres a l'oest hi ha un abeurador de camells que sovintegen les tribus de pastors de cabres nòmades —suficientment nòmades per a ignorar que es troben en un país anomenat Mauritània. Un equip de fotògrafs nipons s'hi atansen amb un Land Rover per tal de fotografiar les exòtiques i espontànies reaccions d'aquests primitius. Hi arriben, carregats de Nikons, just quan un altre Land Rover ple de nord-americans se'n va deixant enrera tota una tribu de divertits nòmades que es tapen la cara fosca amb una gran làmina nova i brillant de Mylar, aquest material de l'era espacial.

El 28 de maig de l'any 585 a. C. hi bagué un eclipsi total sobre el camp de batalla en què els medes i els lidis estaven disputant una guerra sagnant de sis anys. L'eclipsi tingué lloc al migdia; al vespre, s'establí la pau, i al matí següent se celebrà un doble matrimoni per segellar-la. Un simple eclipsi total pot aconseguir grans coses.

30 de juny del 1973 — 09.16.00 hores

Sense un avís previ, els núvols s'esvanixen i el sol ofereix els seus raigs des de dalt, pràcticament descobert. Els aplaudiments omplen l'esplanada, però extranyament sense gaire força —perquè en veritat ningú no arribà a creure que el cruel Sàhara fos tan cruel que arruïnés un eclipsi total. Una dona desa el seu rosari i obre la seva caps de filtres. El cel no està en perfectes condicions, ja que cins anys de secada han omplert l'atmosfera sahariana d'una boirina tènue i perpètua, però permet una bona visió.

El jove psiquiatre, alleujat, ha baixat del terrat; el seu experiment consisteix a observar els observadors, realitzar acuradament estudis de les diferents personalitats i, d'aquesta manera, determinar els orígens emocionals de l'addicció als eclipsis. Si el fenomen no hagués pogut ser observat a causa dels núvols, tot l'experiment se li hauria anat en orri. "Massa depriment" diu, observant l'esplanada plena de gom a gom d'addictes. "I jo, segurament hauria d'haver treballat com un animal."

Durant un eclipsi anular, un petit anell de llum solar es queda voltant la lluna, brillant a través de les valls lunars i les muntanyes. Un eclipsi d'aquest tipus es farà visible el dia de Nadal d'enguany, endolcit per la presència simultània del cometa Koboutek, el qual possiblement es veura molt més definit i brillant que el Haley. Els obsessos espacials ja estan planejant viatges al lloc ideal: Bogotà, a Colòmbia.

30 de juny del 1973 — 09.27.45 hores

Primer contacte: una petitíssima taca negra, just al capdamunt de l'esfera solar. Uns quants quilòmetres més enllà d'Akjoujt, en un campament suís, hom ha muntat una càmera fosca que projecta la imatge del sol en una pantalla. Un nòmada del desert, que s'ha passat dos dies meravellat anant amunt i avall pel voltant del campament europeu observant els estranys moviments i activitats, és convidat a entrar-hi perquè vegi el reduït disc solar projectat. Tot just passada la primera impressió en veure'l, es posa les mans als ulls i surt corrents espaiat del campament tot cridant: és la mà d'Alà, crida —la visió de la qual pot ferir la retina d'un musulmà, tal com un telescopi sense filtre pot cremar la d'un astrofísic.

A Mauritània, l'eclipsi ja ha portat força problemes religiosos. Els morabits locals —els teòlegs islàmics— estan convençuts, segons la bona ortodòxia, que els eclipsis són absolutament impossibles de predir; per tant, tots aquests estrangers infidels que envaeixen el país tan sols són un grapat de *presumptuosos* hipòcrites. Per la seva banda, el govern maurità —també oficialment islàmic— sap perfectament bé que els eclipsis es poden predir i evita d'enfrontar-se amb els morabits i el seu poder polític. Així que, finalment, opta per radiar un seguit de comunicats amb molt de tracte, en francès i en àrab, explicant que, a part que Alà sigui, és clar, la *causa* de l'eclipsi, també desitja revelar els seus plans i mètodes per ajudar els estudiosos.

Els morabits condemnen, és clar, aquestes ineptituds revisionistes, però heus ací que l'eclipsi apareix tal com els boigs cristians pronosticaren. Immediatament després, un repòrter, endevinant una mena de nou conflicte Església-Estat, interviu un sec i arrugat morabit sobre aquesta contradicció molesta. El morabit, sense immutar-se, ho considera una coincidència veritablement notable. Que Alà sigui beneït! Quan el periodista el pressiona en cerca d'alguna altra resposta, el morabit el talla amb una contesta seca i contundent: "*Moktoob*" —un resum breu de l'actitud prevalent davant la contradicció, traduït més tard per l'expert en qüestions aràbigues de "Rolling Stone" per "Estava escrit"; un argument pronunciat pel morabit amb tan d'estil, que es mereixia la secretaria de premsa de la Casa Blanca, amb un to aproximadament comprable al: "Ha passat això, Jack, i el que passa, passa."

El butlletí d'un Institut Smithsonian de l'any 1900 explica que, amb motiu d'un eclipsi total a Geòrgia, un grup de científics s'instal·là en una granja isolada per tal d'estudiar-lo. El seu carter rural estava fascinat per la predicció que durant l'ombra absoluta les gallines d'aquella zona es retirarien als seus galliners. El carter es va passar tot l'eclipsi ficat dins el corral i, admirat, ho pogué veure confirmat: les aus se n'anaren a dormir.

"Com sabieu que farien les gallines?", preguntà després el carter als científics.

"Doncs ho sabíem ja fa força temps", li contestà un astrònom.

"Des de quan?"

"Almenys des de fa tres o quatre anys."

"Reno!" va dir el carter, "això no pot ser. Aquests pollets no havien nascut abans de la primavera passada."

30 de juny del 1973 — 10.40.53.4 hores

"Els filtres vermells que ara us distribuïrem són perquè els col·loqueu

damunt dels vostres llums de flash" anuncia algú per l'altaveu de l'esplanada. "Assegureu-vos bé que sabeu on és el vostre llum de flash abans de l'eclipsi; que ningú no utilitzi el flash sense un filtre vermell." Ara la tensió és veritablement elèctrica; una atmosfera palpable, tot just audible, pesa al damunt de 200 individus, variadament obsessos, mentre el cel serà es va enfosquint gairebé imperceptiblement. Ara neixen algunes converses espaiades i, mentre el rellotge de quars emet les seves pitades intermitents amb una exactitud cristal·lina inflexible, el temps subjectiu passa molt lentament.

Uns moments abans del segon contacte, el sol encara és massa brillant per mirar-lo directament —de tal manera que la metamorfosi d'eclipsi parcial a eclipsi total sembla que té lloc instantàniament. Però la progressió lenta i monòtona de les fases parcials no fa res per preparar l'espectador davant la magnificència del fet principal. La diferència entre un eclipsi parcial en un noranta-cinc per cent i un d'absolutament total és, força literalment, com la del dia i la nit.

Arriba un moment en què, d'una manera sobtada, l'ombra de la lluna cobreix l'esplanada —primer, és com un anell al cel, minúscula vora del sol que encara resta descoberta—, i llavors, en pocs segons la lluna adopta la posició exacta, el cel s'enfosqueix fins un color violeta obscur i l'atmosfera solar —els gasos incandescents com llengües grogues que formen la corona— llueix com una aurèola al voltant del disc negre com l'atzabeja. Una imatge de mandala al mig del cel africà marcant el centre del sistema solar i, més enllà, la llum tènue de Saturn i el punt blau brillant de Venus.

L'esplanada és immediatament envaïda pel soroll de dos-cents obturadors disparant constantment i rítmicament: clic-clic-clic —una tropa de grills mecànics—, i, al mateix temps, defora els murs de l'esplanada creixen els cants uniformes d'un petit grup de mauritans: "*Alà ilaq es-sbems, Alà ilaq es-sbems*" —Alà, torna ns el sol—, una antiga oració que fins ara mai no ha fallat.

Els llunyans cants àrabs implorants es barregen amb l'incisiu zumzeig metàl·lic dels polsadors de les càmeres; el desert abrasador es refresca, canvia el vent i l'esplanada fosca es veu il·luminada intermitentment pels esclats d'una infinitat de llums de flash amb filtre vermell. L'esfera negra de l'eclipsi ho domina tot, des de la seva grandesa elevada, perfecte forat de color d'eben en el teixit del cel crepuscular. "Fantàstic" —diu algú en veu baixa. "Ah! Ah!", mormola Mr. Viscaelrollo mirant cap amunt, bocabadat, oblidant-se del seu telescopi nou. El tiroteig de les càmeres va minvant progressivament, i ara gairebé l'únic so que se sent a l'esplanada és el to estèril del rellotge de quars. La llum tènue i congelada de la corona besa suauement el Sàhara mentre que, envoltats per l'estàtica tenebra de vellut, els addictes a la totalitat, dos-cents fanàtics reconcentrats, beuen silenciosament de l'embriagador esdeveniment còsmic del segle.

L'efecte de la negra forma circular al mig del cel, aureolada amb la corona encesa, és purament mític, bíblic; un efecte còsmic especial que produeix una intensa efusió física de sensacions oposades que es complementen, si fa no fa com les espècies en algunes menges exòtiques —pressentiment, hilaritat, calfreds, estupor, eufòria—, i sobretot, estranyament i invariablement, una por pura i ancestral. Estranyament, perquè gairebé tots els qui romanen a l'interior del recinte de l'esplanada poden recordar de memòria les causes i els efectes tècnics de l'eclipsi solar —astràgals en suspensió, resplendors estel·lars, espectroscopia de flash, les mecàniques monstruoses del contacte computat, la recerca entre coordenades daurades del fugaç objecte intramercúria... i fins i tot ara, malgrat tot, somrient com maníacs sota la llum apagada de l'atmosfera incandescent del sol, els astrònoms presten atenció als seus aparells i observacions amb una rígida intensitat professional.

Això no obstant, el que passa a l'esplanada em fa pensar que la ciència exacta —tot el que es refereix a l'estricta rectitud dels calendaris eclíptics— en aquests casos esdevé un ritual sagrat precís; tan delicat, vital i mil·limetrat com la membrana mateixa de l'escorça cerebral. La meravellós embriaguesa còsmica que atrapa l'addicte és una mena de retorn directe al pelut i encongint protohumà al marge de la sabana, amb un peu als arbres i l'altre a terra, mirant cap amunt el cel brusquement ennegrit del període pliocènic i cridant amb el seu nou sistema vocal, enronquint-se davant el caràcter purament i simplement *contra natura de la visió*; una sobtada i misteriosa conspiració de distàncies i objectes impensablement superior a l'ésser humà. Dins el centenar de milers de dècades que separen el protohumà del tecnohumà, només uns quants descendents d'aquell espantat hominid han rebut de ple l'ombra lunar en ple dia, però tots ells, a través del corrent bípode planetari, han romàs allí como ara, amb els cors encongits per la sempre nova perplexitat, amb el pessigolleig de la por a la medul·la —i lliurant-se a les tasques científiques.

Fora de l'esplanada, els mauritans, enfundats dins els seus *boubous*, fan guàrdia a la seca i polsegosa carretera de les mines; dintre del clos, els astrònoms, conscients que el temps és or, disparen una altra ràfega frenètica de fotografies: "*Alà ilaq*"—clic-clic— "*es-sbems*"—clic-clic—

"*Alà Alà*"—clic-clic— "*ilaq*"—clic— "*es-sbems*".

Els sons es desgranen musicalment en la càlida foscor i cap dels dos cors no sembla percebre la presència de l'altre; un, inexorablement marcit i recremat pel sol durant tota la seva vida, resa amb fervor implorant el retorn d'aquest —i l'altre, sabent que el retorn és inevitable, resa interiorment perquè continuï absent durant alguns instants. En va, però, car després de sis minuts i tretze segons de densa i tensa foscor, algú comença un trist compte enrera: sis-cinc-quatre-tres-dos-i, de sobte, la negra esfera de l'eclipsi dóna pas a un anell de diamant per l'altra banda, un raig fugaç de la brillant cromosfera travessa la imatge i, aleshores, l'ombra de la lluna prossegueix el seu camí a través del continent cap a Kènia i Madagascar per anar a morir al migdia, sense poder ser observada, al bell mig de l'oceà Índic.

L'esplanada, encara silenciosa i immòbil, es va il·luminant a poc a poc com si s'anés encenent un canelobre. Un oficial de les forces aèries s'asseu al costat de la seva talaia òptica amb llàgrimes als ulls. L'astròloga de Califòrnia roman dempeus, glaçada, muda, transformada per la seva immersió en el zodíac en ple dia. L'afecionat de Connecticut es posa a dibuixar desesperadament en un petit quadern. Els japonesos, després d'una instants de felicitacions i encaixades de mà formals, es posen a rebobinar les seves cassettes i cintes. El noi de Nova Jersey s'ha tret el seu *boubou* i el turbant; l'eclipsi sembla que l'hagi calmat tan efectivament com mig gram de Stelazina. Pertot arreu els equips comencen a ser desmantellats; tan sols resten al seu lloc uns quants astrònoms que fotografien tot un seguit de fases parcials amb les seves càmeres.

Una lleu explosió sacseja l'esplanada ja gairebé del tot il·luminada: Mr. Viscaelrollo acaba de destapar una ampolla calenta de Mœt-Chandon. Ofereix un brindis respectuosament: "Pel 20 de juny!" diu, tot alçant l'encara escumejant ampolla verda. "Pel 20 de juny del 1974!"

El 20 de juny del 1974? És clar! Aquest dia, a l'extrem sud-oest del desert australià, l'ombra llunar caurà novament durant uns cinc minuts justets damunt la terra i —tan cert com la rotació mateixa de les esferes— un altre grapat d'addictes a l'eclipsi total hi serà, just al centre de la breu ombra.

Polsegosos i cremats pel sol, voltats pel seu equip variat, els astrònoms més propers: "El 20 de juny del 1974, a Austràlia!"

No hi ha hagut cap depressió *postcoit* visible: l'equip desmantellat ja s'ha començat a embalar amorosament. El primer DC-4 sortirà cap al Senegal només d'aquí a dues hores.

"Desplegament coronal a tres diàmetres solars a l'est, quatre a l'oest." "El coet aeròbic s'ha perdut amb el vent i ara hauran d'organitzar una expedició per anar a cercar-lo..."

"*La meva malparida pel·lícula s'ha anat estripant mentre rodava i no me n'he adonat!*"

"el millor espectrograma d'erupció..."

"El del cap Chat fou més clar, però aquest ha estat..."

"El Concorde encara continua sota l'ombra i presenciarà 74 minuts d'eclipsi total!"

"*No hi ha hagut bandes d'ombra!* He esperat cinc anys i m'he gastat mil dòlars i no hi ha hagut *bandes d'ombra!*"

"I doncs, què en penses escriure?"

Ajagut a la mínima ombra del mur, l'escriptor de Califòrnia encara està tan perplex que no ha sentit la veu del jove psiquiatre.

"Et dic que què penses escriure sobre tot això."

"Oh!" diu l'escriptor fent una ullada a les seves notes incoherents.

"Hòstia!..."

"No hi ha cap manera de descriure-ho, oi?"

"Bé..." Trossos de Mylar aluminitzats i fundes arrugades de pel·lícula són arrossegats pel vent als peus de l'escriptor. No sap com transportar la sensació de l'eclipsi al limitar vehicle del llenguatge escrit. Mormola: "Potser si ens veiés un altre..."

El psiquiatre treu el seu quadern de notes i s'ajup al seu costat. "Vols dir que sents el desig de veure un altre eclipsi total?"

L'escriptor li mostra el telegrama que ha redactat en acabar l'eclipsi per a la seva revista: "ECLIPSI SÀHARA CANCEL·LAT A CAUSA POQUES ENTRADES VENUDES — PRÒXIMA ACTUACIÓ AUSTRÀLIA 20 JUNY 1974."

El psiquiatre el llegeix un cop, ràpidament, i mou escèptic el cap: "No s'ho creuran."

"No costa gens provar-ho."

"Estàs enganxat" diu el psiquiatre. "Te n'adones?"

L'escriptor mira cap avall la sorra calenta del Sàhara, amuntegada al voltant de les seves Adidas. "No" diu, "és impossible."

El psiquiatre li atansa una targeta professional. "El número de la meua oficina a Westwood. Truca'm tan bon punt arribis als Estats Units." "Creu que la teràpia servirà de res?"

"Teràpia?" diu el psiquiatre. "Quina teràpia? El que passa és que et puc aconseguir un bon passatge, barat, en un vol *charter* a Melbourne per al pròxim juny."